

PRÆDIKEN 2.PÅSKEDAG 28.MARTS 2016
AASTRUP KL. 9 – VESTER AABY KL. 10.15
Tekster: Sl. 16,5-11; 1.Kor. 15,12-20; Joh. 20,1-18
Salmer: 224,223,241,249,235

Ja, jeg ved, du siger sandt
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredags pant
på en påskemorgenrøde.

Den kolde vind flår i hendes trætte øjne. Det er ikke blevet til
meget søvn i disse dage og nætter.
Men nu er det tredje dagen. Nu **må** hun derhen.
Det er mørkt endnu, da hun begiver sig på vej.
Mon det dog overhovedet bliver lyst i dag?
Efter alt det, der er sket i disse dage.
Skridtene standser ved lågen. Nu er Maria nået frem.
Frem til der, hvor hun gerne ville hen. Der, hvor hun ikke
kunne lade være med at tage hen.
Men er det overhovedet frem?
Er det egentlig ikke tilbage? Var den ro, hun fandt, da hun
åbnede havelågen ikke en ro, der i virkeligheden ville føre
hende bagom alt det, der er sket i disse dage. Tilbage til en tid,
hvor alt dette ikke var sket.
Men det kunne jo ikke lade sig gøre. Det vidste Maria
Magdalene udmærket. Tiden var gået. Det var den tredje dag.
Siden.
Derfor **blev** det stille og roligt lyst alligevel. Uden for
havelågen kunne hun se hverdagens trafik begynde. Den

hverdag, hun næsten ikke kunne forlige sig med nu skulle vende tilbage.

Som **hun** skulle vende tilbage til.

Men morgenlyset afslørede ikke det, Maria havde ventet bag lågen. Morgenlyset afslørede ikke gravens ro og uforanderlighed.

Det afslørede en sten, der var flyttet. Det var det, hun så.

Det var det, hun nåede at se. Inden hun opdagede, at hendes frygt og hendes tanker allerede havde sat hende i bevægelse. I løb. Efter hjælp.

De har flyttet.

Han er væk.

Panikken greb hende.

Ja, han var væk. Det vidste hun godt. Hun vidste godt, at hun havde mistet. Hun huskede alt for godt den lange fredag. Det skarpe lys, de mange timer. Klageråbene og så til sidst. Den døde krop.

Alt det huskede Maria den morgen i haven, medens det blev lyst.

Men hun mente også hun så vidste, at det skulle ende der.

Fra nu af skulle også hun besøge en stor sten. Den skulle minde hende om alt det, der var sket i hendes fortid. Her bag havelågen skulle hun vende tilbage til glæder og sorger for en stund.

Inden hun gik ud i hverdagen igen.

Derfor mente alt i hende nu også at vide, at det ikke kunne være rigtigt, at stenen nu var flyttet.

Derfor løb hun. Derfor lod hun sig løbe. Derfor bar hendes fødder hende nu hen til dem, hun kunne spørge. Dem, der kunne hjælpe hende. Skulle hjælpe hende.

Simon Peter og Johannes.

Ordene til dem blev kæmpet frem mellem de hidsige åndedrag.

De – de – har flyttet.

Og - og - vi ved ikke.

Ordene fra den løbende satte flere mennesker i løb. De to løb om kap med Maria og om kap med hinanden.

Endnu en gang løb de tilbage.

Ikke frem.

Tilbage fordi de endnu håbede, at når fornuften fik kigget ordentligt efter, så lå fortiden, hvor den skulle.

Men det gjorde den ikke.

Den var flyttet.

De så kun stedet. Men de så, at de var gået det sted hen, hvor de ville. De kunne se, at det **var** det sted, hvor de havde lagt ham.

Men så.

Da dagslyset var blevet lige så skarpt som det havde været langfredag i den niende time, så han.

Den discipel Jesus elskede.

Han så og troede.

Her mellem sammenrullede linnedklæder. Lige her i haven bag lågen blev fortid til fremtid.

Troens fremtid.

Troens mulighed.

Indtil dette øjeblik. Indtil da havde fornuften ikke forstået.

Ikke forstået Hans ord om at Han skulle opstå.

Det gjorde fornuften stadigvæk ikke.

Som vi ikke forstår ordene på anden påskedags morgen.

Men Johannes **troede**.

Derfor kunne han gå hjem. Troens gave sender mennesker tilbage til hverdagen igen. For det er der, vi skal leve. Men Maria stod stadig udenfor. Tapre Maria, der havde været med hele vejen. Som havde fulgtes med ham, som havde salvet ham til hans jordefærd. Som havde set ham på korset langfredag. Som aldrig havde ladet fornuften råde i sit liv. Men ladet sig bære af kærlighedens kræfter.

Hun kunne nu ikke mere.

Hun stod uden for.

Og græd.

I afmagt.

Og her i afmagten mødte hun.

Her blev hun mødt.

Af troens spørgsmål:

Hvorfor?

Hvorfor græder du?

Det er et spørgsmål, vi mennesker ikke behøver at stille på den anden påskedags morgen.

Vi forstår godt med vores fornuft, hvorfor Maria græder. Vi kender smerten.

Maria var endnu ikke blevet vendt mod fremtiden. Mod det, der skulle komme til hende.

Men hun savner: ”Hvis det er dig, der har flyttet – så sig!”

Sig mig.

Så jeg kan finde. Så min sorgfulde verden kan blive hel igen.

Så jeg kan gå hjem og sørge i fred i min indelukkethed.

Maria.

Kun det ene navn. Kun det ene ord.

Det gispende åndedræt standsede. De tåreblændede øjne vendtes mod manden, ordet – det måbende ord formedes i hende uden hun kunne gøre noget for at standse det:

Rabbuni!

Hun kendte. Fordi hun var kendt.

Sådan nåede troen nåede også frem til Maria Magdalene påskemorgen. Midt på havegangen. Midt i sorgen. Midt i den kærlighed, hun ikke kunne komme af med. Midt i de fastlåste tanker om at det, der var, aldrig kunne komme igen.

Midt i påskelyset lød navnet:.

Maria.

Og hun rakte ud.

Nu kunne alting blive godt igen. Nu kunne fortiden vende tilbage. Nu kunne alting blive - som før.

Nej, ikke som før – som nu.

”Hold mig ikke tilbage” sagde den opstandne Jesus Kristus. Jeg er ikke kommet for at give dig fortiden tilbage. Jeg er opstået fra de døde for at give dig en **fremtid**.

Et håb.

Gå tilbage til **din** hverdag og sig det.

Det gjorde Maria Magdalene.

Denne gang var det ikke det forpinte åndedræts løb mod det ukendte. Denne gang gik Maria Magdalene. Nu var troen også kommet til hende.

Nu vidste også hun.

At der ikke mere skulle sættes tid på håbet.

At det var kommet tilbage til verden. For at blive i verden.

Også selvom hun havde mistet. Også selvom Han skulle stige op til Faderen.

Så var det ikke sluttet der.

Det nye begyndte påskemorgen.
Det, som det hele i bogstaveligste forstand drejede sig om.
At Han var opstået fra de døde.
At håbet kunne slå rod i mørket og umuligheden. At vejen frem
kunne vise sig midt i alle menneskers forsøg på at finde tilbage.
At mennesker bliver mødt på vejen.
Og genkender ved at blive kaldt ved navn.
Det er stadigvæk påskemorgen hos Maria Magdalene i
Johannesevangeliet. Hos os er der gået en dag. Det er blevet
den anden påskedag. Og i morgen er det også hverdag hos os.
Igen.
Tiden går forlæns med sædvanlig fart. Også i en række af
påskehelligdage, der oven i købet bragte os frem til
sommertiden.
Men hos Maria Magdalene er det påskemorgen, da hun forlader
os denne morgen. Hun skal tilbage til sin hverdag, sin fremtid.
Hun skal tilbage til dem, hun kender, dem, hun har fulgtes
med. Tilbage for at sige:

Jeg har set Herren!

Glædelig påske!

AMEN